

Reble

Butlletí informatiu, divulgatiu i d'opinió de
l'Associació Cultural L'Espona

Núm. 77 febrer - març 14

Edita: Associació Cultural L'Espona
Adreça: C/ Escoles, 5 43370
La Palma d'Ebre
e-mail:
espona@associaciolespona.cat
web: www.associaciolespona.cat



Editorial

La segona novel·la de la Marta Rojals, *L'altra*, ha superat amb escreix les expectatives, i des de la primera setmana s'ha situat número 1 en les vendes de ficció en català.

És evident que el departament de màrqueting de RBA-La Magrana ha plantejat una molt bona estratègia promocional, ja que ha sabut transformar en avantatge allò que podria haver estat un inconvenient: el fet que l'autora no faci presentacions ni concedeixi entrevistes "en viu" ni vulgui ser fotografiada ni filmada. No obstant això, seria injust atribuir només a aquest joc de l'"escriptora misteriosa" l'èxit de *L'altra*. És una obra d'una qualitat inqüestionable, en la qual Rojals canvia de registre (el maltractat català de Barcelona, l'escenari on situa l'acció), es mostra més madura i fa servir un llenguatge més directe que a la seua primera obra: escriu tal com raja, sense embuts, la qual cosa no és gens fàcil; i se'n surt de totes totes.

El tema de fons, però, és similar al de *Primavera, estiu, etcètera*: les conseqüències de la crisi, en especial sobre la generació que ara té entre 35 i 50 anys, la considerada la més ben preparada de la història. Bona observadora i narradora, potser estem parlant d'una cronista de referència del moment històric que ens ha tocat viure.

En definitiva, amb aquesta obra la Marta Rojals es consolida com una de les grans autores en català del moment. Des d'aquí la felicitem i esperem seguir llegint noves mostres del seu talent durant molts anys.

Activitats

-Diumenge, dia 23 de febrer, 11a edició de la festa de la clotxa. Vinebre. Començarà Vinebre, a partir de les 10 del matí fins les 12.00 h, i inclourà, a més de la presentació a càrrec del filòleg Pere Navarro, un concert del grup rasquerà Xeic! Cal recordar que la clotxa es podrà degustar adquirint prèviament un tiquet per import de 3 euros al Consell Comarcal de la Ribera d'Ebre, a l'Ajuntament Vinebre o al mateix lloc de la Festa.

-Diumenge, dia 9 de març de 2014, Diada gastronòmica de la truita d'espinaacs amb suc a Ulldemolins. El dia es comença amb un bon esmorzar amb botifarra, arengada i pa torrat, oli i vi de la terra, amenitzat per un grup musical. Durant tot el dia s'hi muntan parades d'aliments o productes artesanals. A mig matí es fa una demostració de com s'elabora la truita i se celebra un concurs en el que es premia la més saborosa i la més ben guarnida. Les truites són exposades a la Plaça del Santuari de la Mare de Déu de Loreto o al Pla de l'Església de Sant Jaume. Horari a partir de les 9h del matí.

-Diumenge 23 de març, I Duetlò de muntanya a Tivissa. Sortida a les 9h al camp de futbol del Freginal. Individual o en parelles (córrer i pedalar). Més info: www.riberaebre.org

QUAN LA VIDA ET SORPRÈN AMB EXPERIÈNCIES INIMAGINABLES

En alguna pel·lícula de les comercials deien que la vida és com una caixa de bombons; és cert, sobretot quan les experiències són bones, però moltes vegades s'assembla més a una muntanya russa: tan aviat ets al pic, gaudint al màxim de la felicitat i els grans moments, com ets baix, patint per situacions que mai t'hauries plantejat.

En el cas que m'afecta a mi, he de confessar que mai no havia sentit a parlar per gent propera de la prematuritat. No coneixia ningú que hagués tingut un xiquet nascut molt abans de temps i, molt menys encara, sabia el que això comportava. Quan una parella decideix arriscar-se a formar una família, mai pensa que l'embaràs pugui complicar-se i complicar-se fins a fer-li plantejar si la decisió presa no ha estat la més desencertada. Però a vegades es presenten situacions que et porten a témer el desenllaç més infeliç.

Vaig començar el segon embaràs amb un bon ensurt a la vuitena setmana i el vaig continuar com una cursa d'obstacles fins que, de cop, es va acabar; quanta raó el meu ginecòleg, que em deia que la millor incubadora per a un fetus és el ventre de la mare! El Pol va voler veure món a la setmana 27, després d'intentar-lo retindre durant quinze dies, i aquesta tafaeria el va fer trobar-se amb molts problemes. Néixer a mig fer comporta sortir a la vida amb una marcada immaduresa i haver-se de fer gran fora de l'espai natural (el ventre matern). I això és tan difícil!! No sé si jo era una ignorant i una innocent, però poc vaig pensar el dia que donava a llum la muntanya que tindriem al davant i les dificultats que venien per arribar al cim amb èxit. D'entrada, la il·lusió i l'alegria desbordada del dia d'un naixement (trucades, whatsapps, SMS), desapareixen i el seu lloc és ocupat per un silenci incòmode que té un gust agre dolç: tens un fill al món i no tens ni ganes ni esma de donar-ho a conèixer, perquè la raó et diu que els riscos que corre aquell nadó que ni tan sols has pogut abraçar en néixer són molts i molt grans.

I aleshores comença un periple de males notícies, d'angoixes, de pors i d'espants que cal viure dia sí, dia també a la cadira del costat d'una incubadora que es convertirà en la bombolla d'aquest nou infant durant hores i hores i hores, i en la finestra oberta (de vegades tancada) al fill que no pots acaronar.

La duresa del que toca viure a aquests pares que la literatura pediàtrica titlla de "pares coratge" es veu compensada per la força del que els mateixos materials consideren "nens miracle", petits fetus que s'arrapen amb esforç a la vida i no hi volen renunciar, malgrat els mil i un contratemps.

Fa només uns dies un conegut em recitava un proverbi àrab que diu que només sabràs posar-te al lloc de l'altre quan et calcis amb les seues sandàlies. I és tan cert!!! Per als pares d'un nen prematur de poc serveix que els diguin que quan serà gran tindrà molta fortalesa, o que la mare s'ha estalviat els pitjors mesos d'embaràs (els més importants per a un xiquet, al capdavant); el que es necessita i es demana, potser inconscientment, és una orella que sàpiga escoltar, una espatlla que sàpiga recolzar o uns braços on poder abraçar. I, sobretot, s'agraeix la capacitat de la persona que, encara que no es calci amb les teues sandàlies (totes les vides són diferents i les experiències variades), si més no sàpiga sospesar-les. Perquè la batalla continua quan s'arriba a casa i, per molt que es digui que en un futur serà com tots els altres i que es convertirà en una història que s'oblidarà, per sort o per desgràcia, les persones només tenim la capacitat de viure el present i recordar el passat. Tan de bo el futur sigui com ens el pinten.

Olga Cubells Bartolomé

Si voleu participar-hi *posant Reble* ens podeu fer arribar els vostres articles:

- Posant-vos en contacte amb qualsevol membre de la junta.
- Per correu ordinari o per correu electrònic.

Els articles hauran de ser en català, preferiblement en format digital, mecanografiats a espai senzill, lletra Arial 10 i en programa Word, i hauran de tindre una extensió màxima d'una pàgina.

L'Espona no es fa responsable de les opinions expressades en l'article.